

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 341/2010-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. P., B., zastúpeného advokátom Mgr. P. S., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 217/07 a jeho uznesením z 2. júla 2008, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 189/2008 a jeho uznesením z 26. novembra 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sdo 163/09 a jeho uznesením zo 6. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2009 doručená sťažnosť (ďalej aj „sťažnosť 1“) JUDr. P. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného advokátom Mgr. P. S., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 217/07 a jeho uznesením z 2. júla 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 189/2008 a jeho uznesením z 26. novembra 2008. Sťažnosť 1 bola zaevidovaná pod sp. zn. Rvp 499/09.

Sťažovateľ v sťažnosti 1 uviedol, že návrhom zo 6. septembra 2007 podaným krajskému súdu sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia podpredsedu vlády a ministra spravodlivosti Slovenskej republiky Š. H. (ďalej aj „minister spravodlivosti“ alebo „žalovaný“) č. k. 8170/2007-41 z 3. júla 2007. Týmto rozhodnutím bol sťažovateľ podľa § 2 ods. 2 zákona č. 530/2004 Z. z. o zastúpení Slovenskej republiky v Eurojuste a o zmene a doplnení zákonov v znení zákona č. 236/2007 Z. z. (ďalej len „zákon č. 530/2004 Z. z.“) odvolaný z funkcie národného člena v Eurojuste zastupujúceho Slovenskú republiku. Sťažovateľ sa domáhal aj preskúmania postupu, ktorý predchádzal vydaniu tohto rozhodnutia.

Žalovaný sa vyjadril k návrhu sťažovateľa takto:

„V správnom súdnictve upravenom v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy a ďalších právnických a fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach právnických a fyzických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1 a 2 OSP).

Pojem rozhodnutie správneho orgánu je definovaný v ust. § 244 ods. 3 OSP tak, že sú to rozhodnutia vydané správnym orgánom v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo

povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Postupom správneho orgánu, ktorý je preskúmateľný v správnom súdnictve je taký jeho postup, činnosť, ktorou správny orgán realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými predpismi.

Ako vyplýva z uvedeného, príslušnosť správneho súdnictva je daná vtedy, ak sú splnené tri základné podmienky, ktorými sú: rozhodnutie, orgán(u) verejnej správy a ukrátenie na právach alebo právom chránených záujmov. V konkrétnom prípade podľa charakteru obsahu žaloby ale nie sú splnené podmienky na to, aby súd danú vec preskúmaval resp. nie je daná príslušnosť súdu na konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Právomoc (oprávnenie) ministra spravodlivosti Slovenskej republiky vymenovať a odvolať národného člena, ktorý zastupuje Slovenskú republiku v Eurojuste bola založená zák. č. 530/2004 Z. z. o zastúpení Slovenskej republiky v Eurojuste a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Do 1. júla 2004, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 236/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 530/2004 Z. z. o zastúpení Slovenskej republiky v Eurojuste a o zmene a doplnení niektorých zákonov, minister mohol odvolať národného člena v prípade, ak si neplní svoje povinnosti; pred odvolaním z funkcie zákon vyžadoval predchádzajúce písomne vyjadrenie prezidenta Kolégia Eurojustu (§ 2 ods. 5 zák. č. 530/2004 Z. z.). Žiadne iné podmienky, predpoklady alebo postupy zákon nevyžadoval resp. neupravoval.

Zák. č. 236/2007 Z. z. právomoc vymenovať a odvolať národného člena zastupujúceho Slovenskú republiku v Eurojuste ponechal aj naďalej ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky, ale obidva úkony (vymenovanie a odvolanie) podmienok prerokovaním s generálnym prokurátorom Slovenskej republiky. Ani tento zákon žiadne iné podmienky, predpoklady alebo postupy vymenovania alebo odvolania z funkcie zástupcu Slovenskej republiky v Eurojuste neupravuje.

Je nepochybné, že realizovaním zákonom zverenej právomoci minister spravodlivosti Slovenskej republiky vykonáva verejnomočenskú činnosť ustanovenú zákonom a vydáva autoritatívne akty. Nie každý takýto akt je rozhodnutím resp. rozhodnutím na účely § 244 Občianskeho súdneho poriadku. Takýmto aktom je napr. aj akt vymenovania a odvolania

predsedu vlády Slovenskej republiky prezidentom Slovenskej republiky, vymenovanie a odvolanie členov Súdnej rady Slovenskej republiky prezidentom ap. V týchto prípadoch teda nejde o správny akt, ktorým sa rozhoduje o právach a právom chránených záujmoch, a ktorý by bol spôsobilý privodiť ukrátenie na právach subjektu, voči ktorému akt smeruje, a ktorého zákonnosť by bolo možné napadnúť na súde. Tieto akty možno zaradiť do skupiny iných (ostatných) aktov, ktorými sa (obdobne, ako to aj vo svojom uznesení 2 Sžo 77/2007 vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky) „určitým osobám prepožičiava postavenie vykonávateľa verejnej správy alebo iné kvalifikované napr. služobné verejnoprávne postavenie“, ale na ktoré nie je právny nárok. V podanej žalobe žalobca ani neuvádza, na ktorom práve bol odvolaním z funkcie zástupcu Slovenskej republiky v Eurojuste ukrátený.“

Sťažovateľ na výzvu krajského súdu odpovedal, že nesúhlasí s tým, aby sa táto vec prerokovala bez pojednávania v jeho neprítomnosti.

Krajský súd podaním zo 16. apríla 2008 predvolal sťažovateľa na pojednávanie 14. mája 2008, ktoré sa však neuskutočnilo, a následne 2. júla 2008 rozhodol na neverejnom zasadnutí bez nariadenia pojednávania uznesením č. k. 2 S 217/07-34 tak, že konanie zastavil, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že v danom prípade sa jedná o žalobu vo veci, ktorá nemôže byť predmetom preskúmania podľa 5 časti O.s.p. v dôsledku čoho konanie zastavil.

Podľa § 240c vety 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci.

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení súd prednostne riešil otázku, či žalobca mohol byť vydaním napadnutého rozhodnutia dotknutý na svojich subjektívnych právach alebo nie. Ďalej sa zaoberal otázkou, aký je právny charakter vydaného

rozhodnutia ministra a či sú dané predpoklady k tomu, aby napadnuté rozhodnutie mohlo byť preskúmané súdom.

K námietke žalobcu, že boli porušené jeho ústavné práva treba uviesť, že v článku 30 Ústavy SR je vymedzené politické právo na účasť občanov na správe verejných vecí.

S prihliadnutím na článok 30 ods. 4 Ústavy SR vyplýva, že v prípade žalobcu ide o funkciu, ktorá je obsadzovaná inak ako voľbou. Pojem „verejná funkcia“ nie je v Slovenskom právnom poriadku definovaný, ani iným spôsobom univerzálne vymedzený. Zákonomdarca riešil vymedzenie pojmov „verejného funkcionára“ a „ verejnej funkcie“ v ústavnom zákone 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Pre účely tohto zákona stanovil, že verejným funkcionárom je ten, kto vykonáva niektorú z funkcií taxatívne vymedzených v čl. 2 tohto zákona. Z uvedeného vyplýva, že zástupca Eurojustu pre Slovenskú republiku nie je verejným funkcionárom v zmysle ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., v dôsledku čoho nie je možné uplatniť článok 30 ods. 4 ústavy.

Je potrebné poukázať na to, že v danom prípade neexistuje podľa ústavy žiadne právo na zotrvávanie vo funkcií a odvolaním z funkcií nedošlo k porušeniu ústavného práva žalobcu, pretože odvolanie z funkcie sa nedotýka jeho práv alebo jeho oprávnených záujmov, keďže výkon tejto funkcie nie je právom, ktoré zaručuje Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K námietkam žalobcu ohľadne postupu ministra spravodlivosti pri jeho odvolávaní je potrebné uviesť nasledovné:

- Štátna správa je činnosť, ktorá je vykonávaná orgánmi, ktoré sú vzájomnom hierarchickom usporiadaní. V rámci tohto usporiadania, má nadriadený orgán právo riadiť a ovplyvňovať podriadené orgány v súlade s príslušnými právnymi predpismi.*

- V praxi sa táto činnosť prejavuje predovšetkým vydávaním interných normatívnych inštrukcií a iných aktov riadenia a ovplyvňovania.*

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 530/2004 v platnom znení Národného člena Eurojustu vymenúva a odvoláva minister spravodlivosti SR po prerokovaní s generálnym prokurátorom SR.

Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona, rozsah mandátu Národného člena vymedzí minister spravodlivosti po predchádzajúcom rokovaní s generálnym prokurátorom.

Z týchto zákonných ustanovení vyplýva, že postavenie zástupcu Eurojustu pre SR je vo vzťahu k ministrovi spravodlivosti SR postavením podriadenosti, nakoľko nie je logicky odôvodniteľná predstava, že takýto zástupca, ktorého minister na základe zákona menuje, odvoláva a vymedzuje jeho kompetencie by nebol vo vzťahu k ministrovi podriadeným. Je nesporné, že dôvod pre odvolanie takéhoto zástupcu môže spočívať jednak v oblasti disciplinárnej ale aj v oblasti manažérskej alebo organizačnej. Opačný výklad by privodil nežiaduci stav, keď by nemohol byť zástupca Eurojustu pre SR kontrolovateľný a pre manažérske alebo iné nedostatky pri výkone funkcie za ne odvolateľný.

Na základe hore uvedeného má súd za to, že vzťah medzi ministrom spravodlivosti a zástupcom Eurojustu pre SR je vzťahom osobitným, organizačnej povahy a rozhodnutie o odvolaní je správnym aktom vnútroorganizačnej povahy. V danom prípade sa nejedná o správny akt smerujúci navonok voči nepodriadeným osobám (ktorý by podliehal ako taký preskúmaný súdom). V danom prípade sa jedná o tzv. ostatný akt, ktorým sa určitým osobám prepožičiava kvalifikované postavenie. Takýto akt je autorizáciou, na ktorú nie je právny nárok, z čoho vyplýva, že takého rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom. Jedná sa o akt vnútroorganizačnej povahy charakterizovaný znakom nadriadenosti a podriadenosti, pričom treba skonštatovať, že proces odvolania žalobcu bol vedený zjavne zo zrozumiteľného dôvodu pri rešpektovaní princípu nadriadenosti a podriadenosti, ktorý je charakteristický pre správu vo všeobecnosti.

Z vyššie uvedených skutočností, že odvolaním žalobcu nemohlo dôjsť zásahom štátneho orgánu do jeho práv v zmysle § 244 a nasl. O.s.p., v dôsledku čoho, súd s poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia, konanie zastavil, keďže žalobou napadnuté rozhodnutie je správnym aktom vnútroorganizačnej povahy, teda rozhodnutím, ktoré nepodlieha prieskumnému konaniu podľa 5 časti O.s.p.».

Sťažovateľ podal 23. júla 2008 v zákonnej lehote odvolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu na najvyššom súde. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Sžo 189/2008 potvrdil prvostupňové rozhodnutie krajského súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť. Rozhodol bež nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu, ktorým je Slovenská republika (čl. 1 Ústavy SR). Správnym súdnictvom sa zabezpečuje realizácia ústavného princípu domáhať sa súdnej ochrany práv fyzických a právnických osôb na nezávislom a neutrannom súde.

Podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sú predmetom správneho súdnictva právoplatné rozhodnutia správnych orgánov, ktorými sa zasiahlo do subjektívnych práv fyzických alebo právnických osôb. Správny súd preskúmava aj zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému zákon nepripúšťa odvolanie. Pokiaľ ide o konanie a rozhodovanie o žalobách je správne súdnictvo založené na princípe generálnej klauzuly v zmysle čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej súdy v zásade môžu a musia preskúmavať všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy. Rozsah právomoci súdov, pri preskúvaní správnych rozhodnutí je obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne súdy nepreskúmavajú (§ 248 Občianskeho súdneho poriadku). Ide o nasledovné rozhodnutia:

a) rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania,

b) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak samy osebe neznamenaajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti,

c) rozhodnutia o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti právnickým osobám alebo fyzickým osobám, ak samy osebe neznamenaajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,

d) rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúvanie vylučujú osobitné zákony.

Vylúčenie správneho rozhodnutia zo súdneho prieskumu musí byť výslovné. Platí to aj pre vylúčenie preskúmania zákonnosti postupu správneho orgánu zo súdneho preskúvania. K vylúčeniu rozhodnutia alebo postupu z preskúvania môže dôjsť len

osobitným zákonom („rozhodnutie nepodlieha súdnemu prieskumu“). Ak nejde o rozhodnutie, ale len o úkon správneho orgánu, ktorého obsah nemá autoritatívny vzťah k žiadnej osobe, taký úkon nepodlieha súdnemu prieskumu. Základným rozlišovacím znakom takého úkonu je to, že správny orgán nevystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, ale len v pozícii oznamovateľa, inštruktora alebo orgánu zodpovedného za agendu sťažnosti, potvrdení, overení a pod.,

V správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmavajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Občiansky súdny poriadok zakotvuje niektoré ďalšie predpoklady, ktoré musia byť splnené, aby súd mohol preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu: žaloba musí byť na súde podaná do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu, ak osobitný zákon neustanovuje inú lehotu, ak účastník konania nemá právnické vzdelanie, musí byť zastúpený advokátom (až na výnimky vyplývajúce z ustanovenia § 250a Občianskeho súdneho poriadku),

- žaloba musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolací súd posudzoval charakter aktu ministra spravodlivosti podľa zákona 530/2004 Z. z. a procesného postupu pri vydávaní tohto aktu.

Na základe novely zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) - zákon č. 527/2003 Z. z. došlo k rozšíreniu rozsahu pôsobnosti správneho poriadku.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 správneho poriadku sa tento zákon vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Rozsah pôsobnosti správneho poriadku bol citovanou novelou vymedzený nielen pozitívne, ale aj negatívne.

Správny poriadok je treba použiť na konanie v súvislosti s rozhodovacou činnosťou správneho orgánu v prípade, že:

- ide o konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb (tzv. pozitívne vymedzenie rozsahu pôsobnosti),

- osobitný zákon výslovne aplikáciu správneho poriadku nevylučuje (tzv. negatívne vymedzenie rozsahu pôsobnosti).

Konanie správneho orgánu predstavuje stanovený postup, ktorý správny orgán musí dodržiavať pri rozhodovaní v konkrétnych veciach. Výsledkom rozhodovania ako prejavu výkonu verejnej moci správneho orgánu je vydanie rozhodnutia, ktoré sa vzťahuje na právne postavenie fyzických a právnických osôb.

Správny poriadok je procesnoprávnym predpisom, ktorý má všeobecný charakter. Vyššie citovaná novela správneho poriadku výslovne zakotvila tzv. subsidiárny charakter správneho poriadku vo vzťahu k osobitným zákonom upravujúcim rozhodovanie správnych orgánov. To znamená, že ak osobitný zákon úplne nevylúčil uplatňovanie správneho poriadku, správny orgán pri rozhodovaní podľa tohto osobitného zákona použije zákon č. 71/1967 Zb. v plnom rozsahu.

Keďže citovaná novela správneho poriadku vypustila ustanovenie § 2, ktoré upravovalo prípady, v ktorých bolo použitie správneho poriadku vylúčené (podľa ods. 2 písm; a/ sa ustanovenia tohto zákona nevzťahovali na postup, v ktorom správne orgány rozhodujú o právnych pomeroch organizácií, pracovníkov alebo funkcionárov, ak tieto pomery súvisia s ich podriadenosťou orgánu, ktorý o veci rozhoduje, alebo na postup, v ktorom správne orgány rozhodujú o právnych pomeroch organizácie pri riadení ich hospodárskej činnosti), správny poriadok je treba aplikovať na každý rozhodovací proces, výsledkom ktorého je vydanie správneho aktu autoritatívnym spôsobom ovplyvňujúceho právne postavenie fyzických a právnických osôb s výnimkou prípadov, že osobitný zákon použitie správneho poriadku výslovne vylučuje.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 530/2004 Z. z. minister spravodlivosti Slovenskej republiky vymenúva a odvoláva národného člena po prerokovaní s generálnym prokurátorom Slovenskej republiky.

Zákon č. 530/2004 Z. z. výslovne nevyklučuje aplikáciu správneho poriadku a nemá ani osobitnú procesnú úpravu procesného postupu, ktorého výsledkom je vydanie aktu ovplyvňujúceho právne postavenie národného člena v Eurojuste, ktorým rozhodnutie ministra v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 530/2004 Z. z. podľa názoru odvolacieho súdu nesporne je.

S ohľadom na tzv. subsidiárny charakter správneho poriadku vo vzťahu k osobitným zákonom odvolací súd zastáva názor, že na rozhodovanie ministra v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 530/2004 Z. z. sa vzťahuje správny poriadok.

Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia a zásady odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného treba považovať za individuálny správny akt týkajúci sa práv žalobcu, pričom jedným zo základných práv subjektu je možnosť domôcť sa svojich práv na príslušnom orgáne v rámci správneho konania, resp. na súde. Nestotožnil sa preto s argumentáciou krajského súdu ani žalovaného, že o individuálny správny akt v tomto prípade nejde.

Zákonodarca zakotvil v ustanovení § 61 správneho poriadku právo brániť sa proti prvostupňovému rozhodnutiu podaním riadneho opravného prostriedku, ktorý nazval rozkladom.

Správny poriadok výslovne ustanovuje, že právomoc rozhodnúť o rozklade má vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

V zmysle ustanovenia § 61 ods. 2 správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie. Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Rozhodovanie v prvom i druhom stupni správneho konania zostáva na úrovni správneho orgánu toho istého stupňa. Pri rozhodovaní o rozklade ide vlastne o osobitný prípad opravy vlastného rozhodnutia.

Osobitná (rozkladová) komisia má postavenie poradného orgánu. Správny poriadok neupravil kreovanie týchto komisií. Vedúci ústredného orgánu štátnej správy v praxi postupujú podľa zásad na zriaďovanie a činnosť osobitných (rozkladových) komisií, schválených uznesením vlády Slovenskej republiky č. 1211 z roku 2002, V zmysle týchto

zásad môže byť komisia vedúceho ústredného orgánu štátnej správy jeho stálym odborným poradným orgánom, alebo takúto komisiu môže zriadiť aj ad hoc.

Keďže správny poriadok jednoznačne zakotvuje, že vedúci ústredného orgánu štátnej správy rozhoduje na základe návrhu osobitnej komisie, treba dospieť k záveru, že osobitná komisia má len postavenie jeho poradného orgánu. Preto jej návrh na rozhodnutie vedúceho ústredného orgánu štátnej správy nezaväzuje. V praxi nie je vylúčené, že vedúci ústredného orgánu štátnej správy rozhodne inak, ako mu navrhla rozkladová komisia.

Je pravdou, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 3. júla 2007 č. 8170/2007-41 správnym poriadkom stanovené náležitosti (§ 47) neobsahuje a neobsahuje ani poučenie o opravnom prostriedku – rozklade. Samotná táto skutočnosť však podľa názoru odvolacieho súdu nespôsobuje nulitu rozhodnutia. Preto odvolací súd na túto procesnú chybu nemohol prihliadať.

Keďže zákon č. 530/2004 Z. z. neobsahuje ustanovenie, ktoré by vylučovalo aplikáciu správneho poriadku, žalobca mal proti rozhodnutiu žalovaného podať rozklad, o ktorom by bolo rozhodnuté v rozkladovom konaní.

Právoplatné rozhodnutie ministra ako vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, ktorý rozhoduje o rozklade na základe návrhu rozkladovej komisie, podlieha preskúmvanej právomoci súdu na základe podanej žaloby (§ 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku).

Žalobca však rozklad proti rozhodnutiu žalovaného nepodal. Tým, že žalobca napadol žalobou prvostupňové rozhodnutie žalovaného, nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, čím neboli splnené podmienky stanovené Občianskym súdnym poriadkom na postúp súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 2) a nebola daná právomoc súdu na konanie vo veci žalobcu. Krajský súd mal preto konanie zastaviť s poukazom na § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keďže prvostupňové rozhodnutie nemôže byť v danom prípade samo o sebe bez ďalšieho predmetom preskúmania súdom.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.“

Podľa názoru sťažovateľa označenými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ na základe skutočností uvedených v sťažnosti 1 navrhuje, aby ústavný súd po prerokovaní veci takto rozhodol:

„Základné právo pána JUDr. P. P. podľa čl. 46 ods. 1 a článku čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 8 Sžo189/2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 189/2008 zo dňa 26. novembra 2008 porušené.

Základné právo pána JUDr. P. P. podľa čl. 46 ods. 1 a článku čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 2 S 217/07 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 217/07-34 zo dňa 26. novembra 2008 porušené.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 189/2008 zo dňa 26. novembra 2008 sa zrušuje.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp, zn. 2 S 217/07-34 zo dňa 26. novembra 2008 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú spoločne a nerozdielne povinní uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“.

Ústavný súd 3. apríla 2009 vyzval podpredsedníčku najvyššieho súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti 1 ešte pred jej predbežným prerokovaním a aby predložila ústavnému súdu spis sp. zn. 8 Sžo 189/2009. Na túto výzvu bolo ústavnému súdu 17. apríla 2009 doručené vznesenie námietky zaujatosti podpredsedníčky najvyššieho súdu z 9. apríla 2009 proti sudcom IV. senátu ústavného súdu L. G. a L. O. v konaní vo veci sťažnosti 1 sťažovateľa *„z dôvodu možnej existencie osobného prepojenia menovaných sudcov so sťažovateľom“.*

O námietkach zaujatosti rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 88/2010-9 z 31. marca 2010 I. senát ústavného súdu tak, že v zmysle § 27 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nie sú dostačujúce na vznik pochybností o nezaujatosti namietaných sudcov k danej veci a že sudcovia IV. senátu ústavného súdu Ľ. G. a L. O. nie sú vylúčení zo sudcovskej funkcie vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 499/99. K tomuto uzneseniu pripojil odlišné stanovisko sudca M. Ľ..

Podpredsedníčka najvyššieho súdu sa vo svojom vyjadrení k sťažnosti 1 doručenom ústavnému súdu 12. mája 2009 v zásade stotožnila s obsahom odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 189/2008 z 26. novembra 2008.

Ďalej vo svojom vyjadrení uviedla:

„Sťažovateľ vo svojej sťažnosti zo dňa 23. 3. 2009 namieta, že rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 217/07-34 a konaním, ktoré mu predchádzalo ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžo 189/2008 a konaním, ktoré predchádzalo vydaniu tohto rozhodnutia došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na verejné prerokovanie vecí a práva na súdne konanie v súlade s procesnými predpismi podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Sťažovateľ namietal, že najvyšší súd tým, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie z iného právneho dôvodu, rozhodol v rozpore so zásadou dvojinštančnosti a znemožnil mu uplatnenie práva domáhať sa riadnym opravným prostriedkom preskúmania skutkových tvrdení a právnych záverov použitých až v konečnom rozhodnutí odvolacieho súdu.

K námietkam sťažovateľa, ohľadne tvrdenia o porušení jeho ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, najvyšší súd zastáva názor, že k porušeniu namietaných ústavných práv sťažovateľa konaním uvedených súdov nedošlo, nakoľko k nariadeniu pojednávania krajským súdom nedošlo z dôvodu, že predmetnú vec vybavil spôsobom uvedeným v § 250d ods. 2 OSP, rovnako najvyšší súd rozhodoval o odvolaní

proti procesnému rozhodnutiu krajského súdu, a teda v súlade s ustanovením § 250ja ods. 2 OSP rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Z obsahu spisu vyplynulo, že krajský súd vyzval dňa 5. 2. 2008 sťažovateľa, aby sa vyjadril, či súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania (§ 205f ods. 2 OSP). Sťažovateľ dňa 3. 3. 2008 na výzvu súdu reagoval tak, že súdu oznámil, že nesúhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Krajský súd vo veci konal ako prvostupňový súd v súlade s § 103 OSP (z ustanovenia ktorého vyplýva, že kedykoľvek za konania prihliada na splnenie podmienok, za ktorých môže konať), skúmal podmienky konania, a keďže rozhodol o zastavení konania, nebolo potrebné vec pripraviť na pojednávanie (§ 114 OSP účinného do 15. 10. 2008).

K námietke sťažovateľa, že došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd,... najvyšší súd poukazuje na rozsudok ESĽP v prípade Schuler-Zraggen proti Švajčiarsku (z 24. júna 1993, séria A, č. 263, s. 19, § 58), v ktorom konštatoval, že konania venované výlučne otázkam právnym alebo vysoko technickým môžu spĺňať podmienky článku 6 ods. 1 aj bez uskutočnenia verejného pojednávania. Napokon ani litera, ani duch tohto textu nebránia osobe dobrovoľne sa vzdať vykonania ústneho pojednávania.

V rozsudku ASSALINO proti Portugalsku zo dňa 25. 4. 2002 ESĽP uviedol, že je potrebné zistiť, či povaha problému, ktorý sa má vyriešiť vyžaduje uskutočnenie ústnej časti pojednávania.

ESĽP v tomto ohľade pripomenul, že súd v Tomare rozhodol v dvoch konaniach, že stav prípadu dovoľoval, bez toho aby boli potrebné ďalšie náležitosti, preskúmať žiadosti žalobcu. Súd v skutočnosti považoval skutkový stav veci za preukázaný, v dôsledku čoho ostáva vyriešiť iba právne otázky týkajúce sa výkladu príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Z pohľadu ESĽP, nemožno považovať takýto záver za nerozumný. V skutočnosti sporné konania nezakladajú otázku, ktorá by nemohla byť vyriešená primeraným spôsobom na základe spisovej dokumentácie. Na rozdiel od veci Malhous (Malhous proti Českej Republike [GC] č. 3307/96, (rozsudok z 12. júla 2001, nepublikovaný), ktorá sa týkala výkladu príslušných ustanovení občianskeho zákonníka, skutkový stav v oboch týchto konaniach bol preukázaný. ESĽP poukázal na to, že pokiaľ ide o konanie č. 192/96, žalobca

nenamietal primeraným spôsobom skutkový stav opísaný odporcom, v dôsledku čoho súd v Tomare nebol požiadaný aby rozhodol o spornom skutkovom stave, ale výlučne iba o nastolenej právnej otázke.

Za týchto okolností postačuje preskúmanie na základe spisovej dokumentácie, keďže sa majú vyriešiť iba právne otázky, a pre spor z nich vyplývajúci sa javia byť výhodnejšie skôr písomné vyjadrenia ako ústne prednesy. ESLP v tomto ohľade zdôraznil, že žalobca nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie.

ESLP nakoniec zdôraznil, že v určitých záležitostiach je legitímne, keď vnútroštátne orgány berú do úvahy požiadavky efektivity a hospodárnosti konania (rozsudok Schuler-Zraggen).

Vychádzajúc z uvedeného máme za to, že sťažovateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom ani porušené jeho právo na súdnu ochranu. V dôsledku toho, že sťažovateľ nepodal vo veci opravný prostriedok proti rozhodnutiu žalovaného, bolo potrebné rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania potvrdiť, z toho nemožno vyvodiť záver, že súd konal v rozpore so zásadou dvojinštančnosti a že mu znemožnil uplatnenie práva domáhať sa riadnym opravným prostriedkom preskúmania rozhodnutia žalovaného. Tento dôsledok si sťažovateľ privodil sám tým, že opravný prostriedok proti rozhodnutiu žalovaného nepodal.

Navrhujeme preto sťažnosť odmietnuť.“

Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti 1 z 13. mája 2010 (Spr. 3214/2010, doručenom ústavnému súdu 21. mája 2010) ďalej uviedla:

«Žalobca podal na Krajský súd v Bratislave žalobu dňa 06. 09. 2007.

Vec bola s ohľadom na počet sporov v oddelení „2 S“, po vykonaní prípravných procesných úkonov vytýčená s termínom pojednávania na deň 15. 04. 2008. Nakoľko žalobca sa na pojednávanie nedostavil a nezaplatil súdny poplatok, súd konanie vo veci zastavil.

Nakoľko žalobca v lehote na podanie odvolania zaplatil súdny poplatok, súd postupom podľa ustanovenia § 10 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, zrušil rozhodnutie o zastavení konania a vo veci rozhodol s poukazom na

ustanovenie § 250d ods. 3 zákona č. 40/2006 Z. z. – Občiansky súdny poriadok; úplné znenie (ďalej len „O. s. p.“) bez pojednávania, nakoľko senát po porade dospel k záveru, že sa jedná o žalobu, ktorá nemôže byť predmetom preskúmania podľa V. časti O. s. p.

Odvolaací súd – NS SR mal vo veci iný právny názor a po podaní odvolania žalobcom, súd vo veci rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 250j ods. 2 O. s. p.

Podľa právneho názoru senátu „2 S“ Krajského súdu v Bratislave a všeobecnej súdnej praxe, pri postupe podľa ustanovenia § 250d ods. 3 O. s. p. nie je povinnosťou súdu predvolať žalobcu na pojednávanie aj napriek tomu, že o to tento žiadal podľa ustanovenia § 250j ods. 2 O. s. p.

Na to, aby sa žalobca vyjadril k otázke, či bude súhlasiť s konaním bez nariadenia pojednávania alebo nie, bol tento vyzvaný súdnou tajomníčkou vo fáze všeobecnej prípravy pojednávania, keď ešte nebolo zrejmé, aký postup súd pri prerokovaní veci zvolí a ako ju právne posúdi.»

2. Ústavnému súdu bola 14. júna 2010 doručená ďalšia sťažnosť sťažovateľa (ďalej aj „sťažnosť 2“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sdo 163/09 a jeho uznesením zo 6. apríla 2010, ktorým najvyšší súd konanie o dovolaní sťažovateľa zastavil. Sťažnosť 2 bola zaevidovaná pod sp. zn. Rvp 6153/2010.

Najvyšší súd neakceptoval argumenty sťažovateľa uvedené v dovolaní a konanie o dovolaní zastavil s týmto odôvodnením:

«Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešené otázky, ktoré nie sú upravené v Piatej časti OSP sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je v konaní podľa Piatej časti OSP prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navyše opravný prostriedok nie je podľa tretej vety uvedeného ustanovenia zákona prípustný. Opravným prostriedkom je aj dovolanie. Keďže zo žiadneho ustanovenia Piatej časti OSP - Správne súdnictvo - nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve,

čo znamená, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je ani dovolacím súdom, je neprípustnosť dovolania prekážkou ďalšieho konania v tejto veci pred najvyšším súdom a preto súd podľa § 104 ods. 1 vety prvej konanie o dovolaní zastavil.

Uvedený právny záver rešpektuje aj doterajšiu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08). Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť mätúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe „ (IV. ÚS 208/08)».

Sťažovateľ v sťažnosti 2 argumentuje v nadväznosti na uvedené týmito skutočnosťami:

„Prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP však nie je daná iba tvrdením dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení, ale aj tým, že dotknuté rozhodnutie skutočne takouto vadou aj trpí. Občiansky súdny poriadok v § 242 ods. 1 ukladá dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu v § 237 OSP (bez zreteľa na to, či dovolateľ existenciu vady tvrdil, alebo netvrdil). Ak dovolací súd zistí, že rozhodnutie nie je niektorou z uvedených väd postihnuté, dovolanie odmietne, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Máme za to, že v napadnutom uznesení zo dňa 6. apríla 2010 (vydanom po štrnástich mesiacoch od podania dovolania o ochrane základného práva) došlo k popretiu - v rozpore so znením článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd základné práva Sťažovateľa poukazujúc na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 87/09 a IV. ÚS 208/08, ktoré sa od prerokúvanej veci sťažovateľa líšili v podstatnej miere najmä tým, že v prvom prípade bolo v podstate vyslovené, že právnickej osobe neprináležia tie isté práva ako osobe fyzickej a preto sa ich ochrany nemôže domáhať v konaní podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky a v druhom prípade Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil v podstate myšlienku, že verejne je vec prerokovaná v správnom súdnictve aj vtedy ak je verejne prerokovaná v pôvodnom konaní, ktoré podlieha preskúmaniu správnym súdom, v ktorom už nemusí byť prerokovaná za účasti navrhovateľa, ak sa tak stalo v súdom preskúmanom správnom konaní, kde mohol uplatniť všetky svoje práva, navrhnúť dôkazy a vyjadrovať sa k dôkazom protistrany.

V prípade Sťažovateľa nebola vec verejne prerokovaná na žiadnom orgáne, ktorý o jeho veci rozhodoval (zdôrazňujúc, že doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho rozklade proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky z 3. júla 2007 o odvolaní Sťažovateľa z funkcie národného člena Eurojustu podaného 6. júla 2007 napriek viacerým urgenciám Sťažovateľa Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky).

Vec verejne neprerokoval žiaden súd a názory krajského i najvyššieho súdu v prerokúvanej veci sú diametrálne odlišné (prvý tvrdí, že vec nepodlieha preskúmaniu správnym súdnictvom kým najvyšší súd tvrdí v rozhodnutí o odvolaní opak)».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o sťažnosti 2 takto rozhodol:

„Základné práva pána JUDr. P. P. podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. I Sdo 163/09 a uznesením I Sdo 163/09 zo 06. apríla 2010 porušené.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Sdo 163/09 zo 06. apríla 2010 sa zrušuje.“

3. Ústavný súd v záujme hospodárnosti konania a vzhľadom na to, že sťažnosť 1 vedená pod sp. zn. Rvp 499/09 a sťažnosť 2 vedená pod sp. zn. Rvp 6153/2010 sa týkajú toho istého účastníka konania (sťažovateľa) a zároveň skutkovo súvisia, ich spojil uznesením č. k. PLs. ÚS 5/2010-6 z 30. júna 2010 na spoločné konanie s tým, že toto konanie o sťažnosti 1 a sťažnosti 2 (ďalej spoločné označenie len „sťažnosť“) bude ďalej vedená pod sp. zn. Rvp 499/09.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby

tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv upravených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nesúhlasí s označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 217/07 a jeho uznesením z 2. júla 2008

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé a verejné prejednanie svojej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 217/07 a jeho uznesením z 2. júla 2008. Týmto uznesením krajský súd zastavil konanie o návrhu sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia ministra spravodlivosti č. 8170/2007-41 z 3. júla 2007 o odvolaní sťažovateľa z funkcie národného člena Eurojustu zastupujúceho Slovenskú republiku z dôvodu, že nepodlieha prieskumnému konaniu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), keďže podľa názoru krajského súdu ide o interný akt, a nie o rozhodnutie vydané v správnom konaní. Podľa sťažovateľa tento zjavne nesprávny právny názor bol vyvrátený v neskoršom uznesení najvyššieho súdu.

Ústavný súd pripomína, že podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Z uvedených dôvodov ústavný súd uzavrel, že vo veci sťažovateľa je tu ešte iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o tom, či došlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdí v sťažnosti, a či je potrebné zrušovať napadnuté rozhodnutie alebo rozhodnúť iným zákonom dovoleným spôsobom.

Sťažovateľ tým, že podal odvolanie proti predmetnému rozhodnutiu krajského súdu na najvyššom súde, sám uznal, že má k dispozícii opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Vychádzajúc z týchto

záverov ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto, aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 2 S 217/07-34 z 2. júla 2008 pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 8 Sžo 189/2008 a jeho uznesením z 26. novembra 2008

Sťažovateľ sa sťažnosťou ďalej domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé a verejné prejednanie svojej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 189/2008 a jeho uznesením z 26. novembra 2008, ktorým najvyšší súd ako odvolací súd potvrdil uznesenie krajského súdu č. k. 2 S 217/07-34 z 2. júla 2008, ktorým bolo zastavené konanie o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti postupu rozhodnutia žalovaného č. 8170/2007-41 z 3. júla 2007.

Najvyšší súd ako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa analyzoval právnu povahu listu ministra spravodlivosti č. 8170/2007-41 z 3. júla 2007 o odvolaní sťažovateľa z funkcie národného člena v Eurojuste zastupujúceho Slovenskú republiku a po vykonanej analýze dospel k záveru, že ide o rozhodnutie ministra spravodlivosti, ktoré má povahu prvostupňového správneho rozhodnutia vydaného v správnom konaní, na ktoré sa vzťahuje Správny poriadok. K tomuto názoru dospel najvyšší súd ako odvolací súd napriek formálnoprávnym nedostatkom, ktoré rozhodnutie ministra spravodlivosti - akt odvolania sťažovateľa z funkcie národného člena v Eurojuste zastupujúceho Slovenskú republiku - nepochybne má. Na základe tohto právneho záveru najvyšší súd ako odvolací súd dospel k rozhodnutiu o potvrdení uznesenia krajského súdu s tým, že výrok uznesenia krajského súdu o zastavení konania o návrhu sťažovateľa na

preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti č. 8170/2007-41 z 3. júla 2007, ktorým bol sťažovateľ odvolaný podľa § 2 ods. 2 zákona č. 530/2004 Z. z. z funkcie národného člena v Eurojuste zastupujúceho Slovenskú republiku, je správny, ale z iného dôvodu ako ktorý uviedol krajský súd. Dôvodom na zastavenie konania bola skutočnosť, že sťažovateľ nepodal proti napadnutému prvostupňovému správne rozhodnutiu opravný prostriedok - rozklad.

Najvyšší súd ako odvolací súd totiž v nadväznosti na kvalifikáciu aktu odvolania sťažovateľa z funkcie listom ministra spravodlivosti ako správneho rozhodnutia prvého stupňa za právne relevantný dôvod zastavenia konania označil možnosť sťažovateľa brániť sa proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti ako prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu opravným prostriedkom, ktorým je v danom prípade rozklad, keďže ide o rozhodnutie (vedúceho) ústredného orgánu štátnej správy. Predpokladom preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia ministra spravodlivosti ako správneho orgánu v správnom súdnictve je existencia právoplatného správneho rozhodnutia, ktorému musí predchádzať vyčerpanie riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú v správnom konaní (§ 247 ods. 2 OSP). Konštatujúc, že tým, že sťažovateľ takýto opravný prostriedok - rozklad nepodal, t. j. nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktoré mal v správnom konaní k dispozícii, podľa názoru najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu neboli splnené procesné podmienky ustanovené Občianskym súdnym poriadkom konať podľa § 247 a nasl. OSP a nebola daná právomoc všeobecného súdu na preskúmanie označeného správneho rozhodnutia v správnom súdnictve. Preto najvyšší súd ako odvolací súd potvrdil správnosť rozhodnutia krajského súdu o zastavení konania, hoci základom pre jeho rozhodnutie boli iné právne dôvody ako tie, na ktorých krajský súd založil svoje rozhodnutie o zastavení konania.

Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd ako odvolací súd, nemôže viesť k záveru o jeho neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor do

takej miery odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02). K tomu podľa názoru ústavného súdu nedošlo.

Vzhľadom na to, že najvyšší súd sa odvolaním sťažovateľa zaoberal a rozhodol o jeho odvolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu zákonom ustanoveným spôsobom, jeho postup nesignalizuje možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že tým, že najvyšší súd ako odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 189/2008 nevykonával dokazovanie, nebolo potrebné ani nariaďovať pojednávanie (Občiansky súdny poriadok neustanovuje odvolaciemu „správnemu“ súdu povinnosť vykonávať dokazovanie a ani nariaďovať pojednávanie). Táto skutočnosť signalizuje, že najvyšší súd ako odvolací súd nemohol porušiť sťažovateľom označené základné právo na verejné prerokovanie jeho veci a v jeho prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani jeho právo na verejné prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti, podľa ktorej všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/2000), po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 189/2008 z 26. novembra 2008 ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie o odmietnutí odvolania sťažovateľa sp. zn. 8 Sžo 189/2008 z 26. novembra 2008 založil na právnom názore, ktorý je ústavne akceptovateľný, a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o konštatovanie najvyššieho súdu, že sťažovateľ nepodal rozklad proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti (t. j. neuplatnil riadny opravný prostriedok proti prvostupňovému správne rozhodnutiu) bez toho, aby túto skutočnosť osobitne zisťoval a overoval, ústavný súd posudzoval aj to, či tento nedostatok v postupe najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu mohol mať za následok porušenie sťažovateľom označených základných práv zo strany najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu.

Sťažovateľ prevzal list ministra spravodlivosti č. 8170/2007-41 z 3. júla 2007 o svojom odvolaní z funkcie národného člena v Eurojuste zastupujúceho Slovenskú republiku (podľa právneho názoru najvyššieho súdu správne rozhodnutie) 6. júla 2007 na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Holandskom kráľovstve. O prevzatí tohto listu bola spísaná zápisnica (vypracoval ju a spísal prvý tajomník a konzul veľvyslanectva). Túto zápisnicu okrem sťažovateľa podpísala aj veľvyslankyňa Slovenskej republiky v Holandskom kráľovstve a prvý tajomník a konzul veľvyslanectva. Sťažovateľ naformuloval do zápisnice podanie opravného prostriedku v tomto znení: „Odvolanie (z funkcie, pozn.) nepovažujem za vydané v súlade so zákonom a Ústavou Slovenskej republiky a podávam proti nemu opravný prostriedok.“

Táto zápisnica tvorila prílohu návrhu sťažovateľa doručeného 6. septembra 2007 krajskému súdu, avšak v samotnom návrhu doručenom krajskému súdu, ktorým sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti už označeného rozhodnutia ministra spravodlivosti o svojom odvolaní, na skutočnosť, že podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti do zápisnice spísanej na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Holandskom kráľovstve, vôbec nepoukázal a neuviedol to nielen v tomto návrhu, ale ani v odvolaní, a dokonca ani v dovolaní.

Sťažovateľ až 1. februára 2009, t. j. v čase, keď o jeho odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu už rozhodol najvyšší súd, požiadal o rozhodnutie o jeho opravnom

prostriedku proti prvostupňovému správne rozhodnutiu (rozhodnutiu ministra spravodlivosti). V nadväznosti na túto žiadosť 24. februára 2009 oznámil túto skutočnosť najvyššiemu súdu a žiadal opravu uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo/189/2008 z 26. novembra 2008, pretože podľa jeho názoru je uznesenie najvyššieho súdu v rozpore so zisteným skutkovým stavom, keďže v jeho odôvodnení nie je uvedené, že proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti o odvolaní z funkcie podal opravný prostriedok.

Predpokladom založenia právomoci všeobecného súdu na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia v správnom súdnictve, v danom prípade označeného rozhodnutia ministra spravodlivosti, podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je existencia právoplatného správneho rozhodnutia po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú v správnom konaní (§ 247 ods. 2 OSP). Pri akceptovaní právneho názoru, že prvostupňové správne rozhodnutia daného typu sú preskúmateľné v správnom konaní a až následne v správnom súdnictve a že sťažovateľ podal proti prvostupňovému správne rozhodnutiu vydanému ministrom spravodlivosti riadny opravný prostriedok, o ktorom sa zatiaľ nerozhodlo (v danom prípade sa na preskúmanie tohto rozhodnutia vzťahuje špeciálna právna úprava rozhodovania o opravnom prostriedku proti správne rozhodnutiu, kde správnym orgánom prvého stupňa je ústredný orgán štátnej správy), vzhľadom na aktuálnu právnu úpravu správneho konania a správneho súdnictva len preukázanie podania opravného prostriedku proti prvostupňovému správne rozhodnutiu nestačí na založenie právomoci preskúmať toto rozhodnutie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve (preskúmavajú sa len právoplatné rozhodnutia správnych orgánov po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov).

V nadväznosti na to nedostatok v konaní najvyššieho súdu spočívajúci v tom, že tento súd osobitne nepreveroval podanie opravného prostriedku sťažovateľom proti prvostupňovému správne rozhodnutiu v spojitosti so zisteným faktickým stavom, že sťažovateľ požadoval konať na základe jeho „návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu vlády a ministra spravodlivosti...z 3. júla 2007, číslo:8170/2007-41...“, nie je právne relevantný, čím sa zároveň vylučuje aj možnosť, aby najvyšší súd

napadnutým rozhodnutím o potvrdení rozhodnutia krajského súdu o zastavení konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti spôsobil namietané porušenie práv sťažovateľa v konaní najvyššieho súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, odvolávajúc sa pritom navyše aj na § 247 ods. 1 OSP.

Ak sťažovateľ tvrdí, že podal proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti o svojom odvolaní z funkcie (o jeho prevzatí sťažovateľom je spísaná zápisnica) opravný prostriedok (čo dokumentoval pripojením zápisnice o prevzatí rozhodnutia ministra spravodlivosti o svojom odvolaní, ktorej obsahom je aj podanie opravného prostriedku sťažovateľom voči tomuto rozhodnutiu a návrh na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia ministra spravodlivosti, ktorý na jeho žiadosť nereagoval, sťažovateľ má možnosť domáhať sa rozhodnutia o tomto opravnom prostriedku v správnom súdnictve. Nie v rámci konania o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti podľa § 247 a nasl. OSP, t. j. podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ale v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t a nasl. OSP, t. j. podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Až po rozhodnutí o jeho opravnom prostriedku správnym orgánom druhého stupňa (po vydaní rozhodnutia ministrom spravodlivosti na základe návrhu ním zriadenej rozkladovej komisie), by bol sťažovateľ oprávnený domáhať sa ochrany svojich práv v konaní o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia (druhostupňového) správneho orgánu podľa § 247 a nasl. OSP.

Aj vzhľadom na tieto skutočnosti je sťažnosť sťažovateľa smerujúca k vysloveniu porušenia sťažovateľom označených práv najvyšším súdom ako odvolacím súdom zjavne neopodstatnená, čo zakladá ďalší dôvod na jej odmietnutie v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 Sdo 163/2009 zo 6. apríla 2010

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí v jeho

prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sdo 163/2009 a jeho uznesením zo 6. apríla 2010.

Najvyšší súd ako dovolací súd v konaní o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo/189/2008 z 26. novembra 2008 uznesením sp. zn. 1 Sdo/163/2009 zastavil konanie o dovolaní. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Žalobca prevzal uznesenie najvyššieho súdu dňa 29. januára 2009. Uvedeným dňom sa stalo uznesenie najvyššieho súdu právoplatným a bolo ním právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov podľa druhej hlavy Piatej časti OSP – Správne súdnictvo.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v Piatej časti OSP sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je v konaní podľa Piatej časti OSP prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navyše opravný prostriedok nie je podľa tretej vety uvedeného ustanovenia zákona prípustný. Opravným prostriedkom je aj dovolanie. Keďže zo žiadneho ustanovenia Piatej časti OSP – Správne súdnictvo – nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve, to znamená, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je ani dovolacím súdom, je neprípustnosť dovolania prekážkou ďalšieho konania v tejto veci pred najvyšším súdom a preto súd podľa § 104 ods. 1 vety prvej konanie o dovolaní zastavil.“

Z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým zastavil konanie o dovolaní, vyplynulo, že toto rozhodnutie bolo vydané v súlade s príslušnou zákonnou úpravou.

Uvedený právny záver zodpovedá aj doterajšej judikatúre ústavného súdu, podľa ktorej „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08), pretože „už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy

bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní.“ (IV. ÚS 208/08); v nadväznosti na to je v súlade s doterajšou judikatúrou aj právny záver o tom, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti.

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie týchto práv (m. m. I. ÚS 3/97).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2010